

Uppfuckade skulpturer

Aktuell tredimensionalitet på Andréhn-Schiptjenko.

Av Nora Arrhenius Hagdahl 05.06.24 Mini

Tony Matelli, *Arrangement*, 179 x 91 x 66 cm, silikon, epoxy, uretan, hår, kläder, 2023.

Grupputställningar på gallerier blir sällan mer än ett antal solopresentationer med de senaste marknadsmässiga derivaten av konstnärskapen ihopsatta till en helhet med löst tema. *Echos* på Andréhn-Schiptjenko är något annat. I galleriet möts tre konstnärer, födda under varsitt decennium – åttiotalisten Cajsa von Zeipel, sjuttioitalisten Toni Matelli och sextioitalisten Jake Chapman – i en stram komposition med endast fyra konstverk totalt, varav två av Chapman.

Echo

Cajsa von Zeipel, Jake Chapman, Tony Matelli

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm
30 maj – 29 juni 2024

Dela

Skriv ut

Tre humanoida skulpturer är placerade i hörnen av utställningsrummet med gott om plats för besökaren att röra sig både runt och mellan konstverken för att uppleva varje figurs tredimensionalitet. I en tid när såväl verk som utställningar ofta är skapta från kameravinkelns perspektiv är det kul med skulptur som engagerar från alla håll och kanter.

I Cajsa von Zeipels *Mommy Crane* (2022) har en rumpa blivit ett par pappar som tittar fram genom silikondrypande jeanschaps. Både min egen krop och varje skulptur fungerar som referenspunkt för nästa, medelst skala och attribut: huvud och lemmar i människostorlek.

Toni Matelli skapat ett skrämmande naturtroget självporträtt som står och chillar kontraposto i ett par slitna sneakers, beige jeans och grå collegetröja. Även om Matelli ser bekvämt normcore ut har han precis som hos von Zeipels Madonna något bisart och surrealistiskt över sig – huvudet har nämligen glidit av halsen, för att multipliceras och dyka upp på tre andra ställen på kroppen: bröstet, rumpan och upp och ner på foten. Kommer man nära är det omöjligt att inte imponeras av avbildningens trovärdighet. Varenda rynka, födelsemärke, hårstrå eller nyansförändring i huden i det förnöjda ansiktet är förtrollande övertygande.

Framför Matellis självporträtt återfinns två verk av Jake Chapman: ett lapptäcke av batikfärgade tyger med texten «the unwellness of wellbeing» i versaler, samt en grovt karvad snögubbe på ett podium i obehandlat trä. Från snögubben sticker det ut skedar och plastsugrör, där hänger träpärlor, en rostig galge, ett skevande vinspel och svarta bultband. Det för tankarna till konstgruppen Atis Rezistans på Haiti som arbetar med assemblage som på samma gång känns streampunk och hedniskt religiösa. Chapmans lite konstlade hippie-finish får mig mest att tänka på hur väl ett tidigt verk av han och hans bror hade fungerat i utställningen.

Både Matelli och von Zeipel lyckas med sina schizo-didaktiska uttryck landa på rätt sida av temat om vår tids galenskap utan att domedagsraljera. Chapman når däremot inte hela vägen i sitt sätt att up-cycla skrotmaterial och blåsa upp slagord på väggen, på ett sätt som varken känns nytt i form eller tanke. Sammantaget är utställningen ändå en skarp framställning av kroppens och själens omöjligt skruvande tillvaro i samtiden.

Echo, installationsvy från Andréhn-Schiptjenko. Från vänster till höger: Jake Chapman, *Sacred Relics From the Neoliberalithic Era* (1 & 2), 2021; Tony Matelli, *Arrangement*, 2023; Cajsa von Zeipel, *Mommy Crane*, 2022.

Echo

Cajsa von Zeipel, Jake Chapman, Tony Matelli

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm
30 maj — 29 juni 2024

Dela

Skriv ut

Link to original article:

<https://kunstkritikk.se/uppfuckade-kuppsturer/>